

Vršovice 5.9.2010

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, milé děti, milí přátelé, vítám vás všechny na společných bohoslužbách v 1. neděli školního roku ujištěním, že Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milosti je v Jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši.

Amen.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Hospodine, nakloň ucho, odpověz mi. Spas, můj Bože, svého služebníka, který v tebe doufá. Z 86,1a.2b

Píseň: 214 Z celého srdce svého

Modlitba: Pane Bože, přicházíme na začátku školního roku, malí i velicí. Je toho hodně, na co se těšíme, jsou i věci, ze kterých máme obavy. Často se lekáme, jak všechno budeme stíhat, jak si srovnáme všechny povinnosti. Děkujeme, že sis nás dnes pozval, že jsme směli přijít a můžeme naslouchat svědectví o tom, že Ty nás budeš provázet. Ve chvílích, kdy se budeme radovat i ve chvílích, ze kterých máme obavy. Svědectví o tom, že nás neopouštíš a učíš nás, na čem v životě záleží.

Děkujeme za všechno, co pro nás přinesl Ježíš z Nazareta. Že nás ujistil právě o Tvé přítomnosti a o naději pro život každého člověka. Prosíme, abychom o této naději, o životě, který se otevírá pro všechny lidi, dokázali svědčit jako Tvá církev. Amen.

Čtení: Lk 15,11-23

Píseň: S216

Text: Mt 13,44-46

Pan Fusi byl holič. Dobrý holič. A dobrý člověk. Mluvil se svými zákazníky, vyprávěl, často i zpíval. Měl pěkný hlas a dobré srdce - staral se o maminku, nosil květiny nemocné slečně Darii, v holičském krámku si pěstoval andulku pro radost sobě i zákazníkům. Řekli bychom, že vedl pěkný život pan holič Fusi.

Nebo ne? Byl to dost "velký" život? Mohl být na něj hrdý? Mohli ho za něj lidé obdivovat? Mohli si říkat: "Ten holič Fusi, to je ale vzácný a veliký člověk." To občas pana Fusiho trápilo, tím se užíral. Jednou, když nad tím tak přemýšlel, objevil se nenápadný, šedivý muž, jeden z mnoha,

kterých se pohybovalo mnoho po celém městě. Agent Ústavu pro úsporu času. "Vy plýtváte časem, pane Fusi. Takhle v životě ničeho nedosáhnete. Kolik je vám let, pane?"

"Čtyřicet dva."

"Z toho každý den osm hodin spíte... To dává sumu čtyři sta čtyřicet jeden milion pět set čtyři tisíce. Tuto částku můžeme s dobrým svědomím považovat za ztracenou. Dále - denně tak dvě hodiny jíte - to činí za dva a čtyřicet let částku sto deset miliónů tři sta sedmdesát šest tisíc. Ale jděme dál! Jak je nám známo, žijete sám s matkou. Denně staré paní věnujete přinejmenším hodinu, sedíte u ní a povídáte si s ní, ačkoliv je hluchá a skoro vás neslyší. Jde o promrhaný čas. A dále, vedle spousty dalších zbytečností je tu vaše tajemství."

"I to je vám známo?" zašeptal pan Fusi vysíleně. "Myslel jsem, že kromě mě a slečny Darie..."

"Podívejte se na to prakticky - slečna Darie je cizí člověk, je upoutaná na pojízdné křeslo, oženit se ní nechcete a přesto k ní denně chodíte a nosíte ji květiny. Proč?"

"Má vždycky takovou radost," odpověděl pan Fusi a bylo mu do pláče.

"Takže sečteno podtrženo - máme tu 1 324 512 000 zbytečných vteřin za váš dosavadní život. Milý pane Fusi, když se podíváte na tuto sumu ztracených vteřin, nenapadá vás, že byste měl začít šetřit? Použijte našich služeb, šetřete a ušetřený čas vkládejte do našeho Ústavu a uvidíte, jak se váš život změní!"

Píseň: S140 Široká brána

Jakoby Ježíš tento příběh znal. Jakoby měl před sebou holiče Fusiho, průvodce Gigiho, hostinského Nina a zedníka Nicolu, všechny ty rázovité postavičky z knihy "Děvčátko Momo a ztracený čas." Jakoby měl před sebou každého z nás - i dnes na začátku školního roku, pro mnohé prvního školního roku, na začátku naší nové společné práce ve sboru, kdy se budeme muset rozhodovat, co s naším časem. Kdy bude zaznívat tu i onde: "Musíš si vybrat, čemu věnuješ svůj čas, musíš se rozhodnout, co je důležité." Kdy se čas od času ozve naše stýskání, že bychom toho rádi uměli mnohem víc a rádi bychom žili úplně jinak - nějaký velký život plný velkých věcí. Byli úplně někde jinde, kde by nás ocenili, kde by rozpoznali, jací vlastně jsme skvělí a co všechno umíme. Kde by pro nás

měli víc pochopení.

Koho to měl Ježíš před očima, když vyprávěl příběh o člověku, který chtěl začít žít svůj život jinak a jinde a lépe než jak jej žil doma, v otcovském domě. Jakoby mu bral holič Fusi slova z úst: "Tady to nemá cenu, tady je to příliš obyčejné."

A tak šel pryč. Jako Fusi a jako mnoho dalších. Vyrazil za vidinou úspěchů a velikosti, za vidinou bohatství a života, o jakém snil. Možná, že také slyšel podobenství o perle, o pokladu v poli. Slyšel je a řekl si: "To je ono, to zkusím. Musím dělat všechno proto, abych uspěl." Vždycky jsem si představoval mladšího syna z tohoto podobenství jako člověka, který jen hýří a hoduje a baví se. Vždyť žil rozmařilým životem. A dnes jej alespoň na chvíli vidím jako toho, který odešel z domova a utratil všechno, co si z domova přinesl, všechno co měl kdysi rád a to jen proto, aby měl úspěch. Odešel, aby ho nic nezdržovalo, aby ho neotravovali nedůležití lidé, ti, se kterými se potkával a zastavoval každý den. Aby jej nic a nikdo neobíral o jeho drahocenný čas.

A najednou se lekl. Zůstal sám. Nevím, třeba měl úspěch - ale zůstal sám. Je cesta zpátky? Chtěl by se otočit a jít zpět, ale je to možné?

"Jsi Nikdo," řekl hlas. "My jsme tě udělali. Jsi loutka z nafukovací gumy a my tě nafoukli. Ale když budeš zlobit, necháme tě zase splasknout. Nebo opravdu myslíš, že za to, čím jsi dnes, vděčíš sobě, svému směšnému talentu?"

"Opravdu si to myslím," řekl Gigi chraptivým hlasem.

"Ubohý malý Gigi," ozvalo se řezavě v telefonu, "jsi a zůstaneš snílek. Dříve jsi byl princ Girolamo v masce Nikoho, ubožáka, kterému říkali Gigi. A kdo jsi teď? Ubožák v masce prince Girolama. Ale nechme přirovnání stranou. I tak bys nám měl být vděčný, protože jsme to koneckonců byli my, kdo splnil všechny tvé sny."

Bude mít Gigi sílu se vrátit? Budou mít sílu ti ostatní?

Píseň: 372 Víru nám dej

O čem to mluví ta podobenství o pokladu v poli a o perle? "Čeká tě perla, pro kterou stojí za to všechno obětovat. Čeká tě domov. Čekají tě všichni ti, na které jsi neměl čas. Čeká tě život. Pojď domů."

A tak se ten ztracený syn otočil a šel. Zkusil to. Omluví se Otcí a snad to půjde. Všechno opustí, všeho nechá a vrátí se domů. Všeho se vzdá pro

ten jediný poklad. A my jsme napjatí. Moc bychom si přáli, aby to dobře dopadlo, aby se směl vrátit každý, komu se zdálo, že ten obyčejný život doma nemá smysl. **Půjde to? Šlo to.** Čekal jej Otec s otevřenou náručí. To bych mohl poslouchat stále znovu. Syn se mohl vrátit, už jej čekal jeho Otec s otevřenou náručí. Víc nepotřebujeme vědět.

Ale jak to dopadlo s holičem Fusim, s Gigim a dalšími z knihy Děvčátko momo a ztracený čas? Také našli cestu domů? Nebojte se, našli, pomohlo jim děvčátko Momo a vy si o tom můžete přečíst knížku nebo se podívat do divadla.

Amy? Ve všem, co nás čeká, ve všem, co nás bude lákat i lekat, smíme s jistotou vědět, že to nejcennější, co máme, jsme už dostali. Máme domov, kam patříme, kam se stále můžeme vracet, protože nás tam zve náš nebeský Otec. Domov, kde to nejcennější není sláva, bohatství a výkonnost, ale starost o druhého, ochota naslouchat, láska, kterou dostáváme a kterou máme předávat dál. Z takového života se mohl radovat holič Fusi i všichni ostatní, z takového života se můžeme radovat i my.

Amen.

Píseň: S96 Já hledám

Přímluvná modlitba: Pane Bože, chceme Ti dnes odevzdat naše děti. Chceme poprosit, abys je provázel v novém školním roce, abys nás učil je povzbuzovat, radovat se z Tvých darů i poznávat, že smysl života je v otevřenosti vůči druhému člověku. Za to Tě, Pane, prosíme.

Pane, prosíme za děti, které nemají možnost zažívat skutečnost, že je rodiče milují. Prosíme za děti, které se děsí toho, že znovu musí do školy nebo do školky. Prosíme za děti, které mají nakročeno do života, který je vylučován ze společnosti. Za ně Tě, Pane, prosíme.

Pane, prosíme za děti i jejich rodiče v zemích plných existenční nejistoty. V zemích, kde je nedostatek základních životních prostředků, kde panuje násilí a nenávist. Za ně Tě, Pane, prosíme.

Pane, prosíme za děti, které jsou vychovávány v nenávisti. Prosíme, dej jim poznat svoji lásku. Za to Tě, Pane, prosíme.

Pane, prosíme za náš sbor, abychom tu dokázali vytvářet místo vstřícnosti a tolerance, místo svědectví o Tvé milosti. Za to Tě, Pane, prosíme.

Pane, prosíme, vyslyš naše tiché nebo hlasité prosby.

Pane, prosíme, vyslyš nás, když k Tobě voláme i my jako Tvé děti:

„Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dejž nám dnes. A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé jest království i moc i sláva na věky. Amen.“

Ohlášky:

Poslání: A za to se modlím, aby se vaše láska ještě víc a více rozhojňovala a s ní i poznání a hluboká vnímavost; abyste rozpoznali, na čem záleží, a byli ryzí a bezúhonní pro den Kristův, plní ovoce spravedlnosti, které z moci Ježíše Krista roste k slávě a chvále Boží.

Fp 1,9-11

Požehnaní: A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Fp.4,7

Píseň: 425 Skloň se k nám svou milostí